Tweevoudige Kerstgenade voor arme zondaren

Lezen: 2 Korinthe 8: 1-9

Tekst: 2 Korinthe 8:9

Zingen:
Ps. 84:6
Ps. 72:7
Ps. 113:3, 4
Lofzang van Maria: 6, 7, 8, 9
Ps. 68:5

Inleiding

Gemeente, het moet ergens in de eerste helft van de negentiende eeuw geweest zijn en dat er op het eiland Hawaii een jonge vrouw woonde die met een zeer rijke man is getrouwd. En toen ze enkele jaren gelukkig getrouwd waren werd deze man ongeneeslijk ziek, hij kreeg de ziekte van de melaatsheid. In het begin probeerde hij dat zo goed mogelijk te verbergen, maar de ziekte zette zich door en hij wist wat de wet van het eiland was. Iemand die melaats was mocht niet meer blijven wonen en die werd verbannen naar een ander eiland waar meerdere melaatse mensen woonden. En op een bepaald moment werd het toch zo erg dat hij in stilte wilde vertrekken. En wat deed hij: Hij schreef een afscheidsbrief, een ontroerende brief waarin hij afscheid nam van zijn geliefde vrouw, en hij wenste haar een lang en een gelukkig leven toe. En toen is hij vertrokken. Maar toen vond die vrouw deze brief en ze werd zeer bedroefd, ze raakte ontroostbaar. En wat deed ze, ze ging naar de gezondheidscommissie van het eiland en ze vroeg om verlof. Ze wilde niets liever dan naar dat eiland trekken waar haar lieve man was met die ernstige ziekte. Maar ze kreeg dat verlof niet, Toen kwam ze in aanraking met een hele knappe dokter die ook heel sluw was en hij gaf haar een bepaalde zalf mee. Hij zei: je moet je handen met deze zalf insmeren en dan zul je zien dat je handen verkleuren en lijkt het net alsof je melaats bent. En ga dan nog maar eens naar die gezondheidscommissie. En ze deed het, en inderdaad haar handen werden zilverwit, het leek net alsof ze ook de ziekte had. En zo ging ze opnieuw naar die onderzoekscommissie en ze vroeg opnieuw verlof. Maar de artsen van die commissie vertrouwden het niet want die handen waren wel wit, maar de rest van haar lichaam niet en haar gezicht ook niet. Toen hebben ze haar scherp ondervraagd en ging ze toch maar eerlijk vertellen dat het een list van haar was. Maar ze zei tegen die artsen: ik wil zo graag alles opgeven om naar mijn man te mogen gaan, ik wil al mijn rijkdom opgeven om bij hem te zijn in zijn ellende in zijn ziekte. Die gezondheidscommissie was toen zo onder de indruk van die zelfopofferende liefde dat ze dwars tegen de wet in deze vrouw voor een keer toestemming gaven. Vol blijdschap is ze weggegaan met een stoomboot van het ene eiland naar het andere eiland, terwijl ze wist dat ze nooit meer zou terugkeren en nooit meer zou kunnen genieten van de rijkdom die ze van haar man had.

Is dat geen liefde, gemeente, is dat geen zelfopofferende liefde van deze vrouw om al haar rijkdom te verlaten en daar te midden van die ellende te willen wonen? Hoeveel te meer is het een onuitsprekelijke rijkdom, dat er Jezus Christus de hemelse rijkdom wilde verlaten om in deze nameloze armoede terecht te willen komen. Opdat een arme zondaar eeuwig rijk zou mogen worden en daar willen wij in het bijzonder bij stilstaan: *Want gij weet de genade van onze Heere*

Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden.

We schrijven als thema boven de prediking: **Tweevoudige Kerstgenade voor arme zondaren**.

1. De eerste Kerstgenade is: de rijke Christus Die arm werd.
2. De tweede Kerstgenade is: een arme zondaar die rijk wordt.

1. De rijke Christus Die arm werd

De diepe, rijke woorden van onze tekst staan temidden van een aanbeveling, van een collecte die Paulus gaf, aan de gemeente van Korinthe. Er was reden voor de apostel Paulus om dat te schrijven, want in de gemeente van Judea en Jeruzalem waren nogal wat arme kinderen van God, sommigen waren zelfs zeer arm geworden. Dat was de reden dat Paulus ook aan de gemeente van Korinthe heeft gevraagd om geld in te zamelen voor de arme medegelovigen in Judea en Jeruzalem. Om de Korintiërs aan te sporen, kwam hij met twee drangredenen. In de eerste plaats zei hij tegen de Korintiërs: kijk eens naar de gemeente van Macedonië. Moet je zien wat ze daar gedaan hebben; ze gaven zelfs boven hun vermogen. Laat dat een voorbeeld voor jullie zijn, Korintiërs. Dat was de eerste reden om aan te dringen op een offergave. Maar dat was niet de enige reden. Er was nog iets dat erbovenuit steeg om de Korintiërs aan te sporen hun portemonnee open te doen en gaven te geven voor die armen. Wat was dat dan? Dat was de genade van onze Heere Jezus Christus. Die genade, zo wist Paulus, kenden de kinderen van God in Korinthe. Het was alsof Paulus tegen de Korintiërs zei: Korintiërs, let nu eens op de genade van uw Zaligmaker. Kijk en overdenk toch eens wat Hij voor u gedaan heeft. Hij was rijk, maar om uwentwil is Hij zo arm geworden, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden. O, zie toch, Korintiërs, op Zijn offer en bewijs zo uw milddadigheid aan alle armen, maar in het bijzonder aan de huisgenoten des geloofs.

Nou, gemeente, dat is het verband van onze tekst. Maar nu gaan we naar de inhoud. Is de inhoud van dit tekstwoord nou niet de blijde Kerstboodschap in het klein? Ziet de inhoud van deze tekst nou niet op het grote wonder dat geschiedde in de stal van Bethlehem? Kom, gemeente, laat ons met haast heengaan naar Bethlehem. Laat ons neerknielen bij de kribbe waarin Christus werd neergelegd, want daar bij die kribbe is nu die genade te krijgen voor arme zondaren. Vanuit onze tekst klinkt deze middag een tweevoudige genade, en de eerste genade is dit: Christus was rijk en Hij werd arm.

Wat wil dat zeggen? Laten we eerst eens kijken naar dat woordje 'rijk' in onze tekst. Rijk zijn is afgeleid van een Grieks werkwoord dat betekent: vol zijn, vervuld zijn. Dus Christus, Die ons allereerst gepredikt wordt als een rijke Christus, was ergens vol van. Hij was ergens mee vervuld. Waarmee dan? Dat laat Gods Woord ons duidelijk weten. We gaan even naar een andere brief van de apostel Paulus, aan de gemeente van Kolosse, en daar staat in Kolossensen 2, vers 9: *Want in Hem, dat is de Heere Jezus, woont al de volheid der Godheid lichamelijk*. Hier gaat het over de rijkdom van Christus als de Zoon van God, voordat Hij naar de aarde gekomen is. Omdat de Heere Jezus Christus van eeuwigheid de Zoon van God is, is Hij een volzalige Heere Jezus Christus. Het gaat hier over de eeuwige en enige Zoon van God, van de volzalige God, Die vol is van God, omdat Hij God Zelf is. Wie zal dan kunnen zeggen wat de rijkdom van de Heere Jezus is van eeuwigheid tot eeuwigheid als Zoon van God? Wie zal woorden kunnen vinden om een rijke Christus te prediken en uit te stallen?

Ik hoop dat u met mij voelt, gemeente, dat je als dienaar wel heel klein en nietig bent als je geroepen wordt om de rijke Christus uit te stallen als de Zoon van God. En toch ga ik het proberen. Ik zou u vanmiddag vier rijkdommen willen prediken van de Heere Jezus Christus.

De eerste rijkdom heb ik eigenlijk al genoemd: Hij is de Zoon van God van eeuwigheid tot eeuwigheid. Daarom kon Christus getuigen in Psalm 2: *Ik zal van het besluit verhalen; de HEERE heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegenereerd*. En Zijn Vader heeft het regelmatig uitgesproken: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelke Ik Mijn welbehagen heb*. Daarom kon de Heere Jezus zeggen: *Ik en de Vader zijn één*. Dat wil zeggen, jongens en meisjes, dat de Heere Jezus dezelfde eigenschappen had als Zijn Vader. Wij noemen dat de deugden van God. Als we dan luisteren naar wat Guido de Brès heeft beleden in het eerste artikel van de Nederlandse Geloofsbelijdenis, dan geldt dat niet alleen God de Vader, maar ook Zijn geliefde Zoon: *Wij geloven allen met het hart en belijden met de mond, dat er is één enig en eenvoudig goddelijk geestelijk Wezen, Hetwelk wij God noemen: eeuwig, onbegrijpelijk, onzienlijk, onveranderlijk, oneindig, almachtig, volkomen wijs, rechtvaardig, goed, en een zeer overvloedige fontein van alle goed*. Welk een rijke Christus!

En dan Zijn tweede rijkdom: Hij is samen met Zijn Vader en de Heilige Geest de Schepper en de Bezitter van de ganse schepping. Door Hem heeft de Vader alles geschapen. Hij is de Heere, Hij is de Kurios, en alles wat bestaat is van Hem en ook van Zijn Vader. Hij kon zeggen: *Al het gedierte des wouds is Mijn, en de beesten op duizend bergen*. Meer dan Boaz is Christus, een man geweldig van vermogen. David heeft het gezongen in Psalm 24, ook over Christus: *Al 't aard' en alles wat ze geeft, met al wat zich beweegt en leeft, zijn 't wettig eigendom des HEEREN*. Welk een rijke Christus! Hoe vol zijn de hemelse schuren van deze rijke Christus!

En dan de derde rijkdom: waar woonde de Heere Jezus voordat Hij naar de aarde kwam? Juist, in de hemel. Daar woonde Hij samen met de Vader en de Heilige Geest. Wat heeft de Drie-enige God op de eerste scheppingsdag geschapen? De ontelbare engelen in de hemel, die de Drie-enige God dag en nacht loven en prijzen. Ook voor de Heere Jezus Christus, die rijke Christus in de hemel, hebben de engelen het uitgezongen: *Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen; de ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol*. Wat een rijke Christus!

Maar wat was de grootste rijkdom voor de Heere Jezus Christus als de Zoon van God? Weet u het? Hij deelde in de liefde van Zijn Vader. Hij deelde in de gunst van Zijn Vader. O, wat had de Vader Zijn Zoon innig, zeer innig lief, met een volmaakte liefde die hier op aarde niet te vinden is, met de hoogste trap van liefde die mogelijk is, die alleen in God te vinden is. Had de Vader Zijn Zoon lief, en daarom mag Hij met recht de Liefste van de Vader genoemd worden. Christus was van eeuwigheid het voorwerp van de liefde van de Vader, en daarom kon Christus van die liefde getuigen: *Ik was een voedsterling bij Hem, en Ik was dagelijks Zijn vermakingen, te allen tijde voor Zijn aangezicht, spelende voor het aangezicht van Mijn Vader*. Wat een rijke Christus! Wat een rijkdom, niet uit te zeggen. Ik voel dat ik er alleen maar wat van stamel om te zeggen hoe naamloos, naamloos rijk de Heere Jezus was. Maar ik hoop dat dat kleine beetje wat ik nu geschilderd heb van die rijke Christus, Die eeuwig bij de Vader was, voldoende mag zijn deze middag om dat onzegbare grote contrast te zien: dat deze onuitsprekelijk rijke Christus, rijker kon er niemand zijn, naamloos arm werd.

Ja, Christus werd arm. Een onzegbare tegenstelling. Ook dat is niet in woorden uit te drukken. Maar wat wil dat dan zeggen, dat de Heere Jezus arm werd? Betekende dat dat Hij de rijkdom die ik zojuist enigszins geschilderd heb totaal kwijtraakte? Nee, dat niet. Want dit is de rijkdom en de heerlijkheid die Hij had bij Zijn Vader als Zoon van God, omdat Hij God Zelf was. Nee, de Heere Jezus hoefde de Godheid niet te roven, zoals de mens dat meende te kunnen doen in het Paradijs. Hij was God en Hij bleef God. Daarom moeten wij het niet zo zien dat Hij de rijkdom van Zijn goddelijke natuur is kwijtgeraakt. Nee, dat niet. En toch, en toch werd de Heere Jezus naamloos arm. Hoe dan? Hij werd mens. Hij heeft Zichzelf vernietigd. Hij heeft de gestaltenis van een

dienstknecht aangenomen. Hij legde Zijn goddelijke heerlijkheid als het ware af. Hij bedekte Zijn goddelijke heerlijkheid en rijkdom als het ware met het kleed van Zijn menselijke natuur. En zo kwam Hij als mens uit die rijke hemelse heerlijkheid naar deze aarde, naar deze arme aarde, naar deze zondige aarde, naar deze ellendige, ja, vervloekte aarde.

Nu gaan we stilstaan bij Zijn naamloze armoede. Ik wil u vier tekenen van Zijn armoede geven, zoals ik zojuist vier rijkdommen heb gepredikt. Hij werd een arm mensenkind, daar Hij de rijke Zoon van God was. Hij, Die dezelfde eigenschappen had als Zijn Vader, werd een hulpeloos kind, een arm kind, een kwetsbaar en afhankelijk kind, ja, een sterfelijk kind. Hij kon zeggen: *Vader, verheerlijk Mij met de heerlijkheid die Ik had, eer de wereld was*. Ja, zo was het voor de grondlegging der wereld. Maar kijk eens in de kribbe van Bethlehem. Wat is daar nog te zien van de eer en de heerlijkheid die Christus bij de Vader had? Niets meer. Wat is er wel te zien in de kribbe van Bethlehem? Hoor het Jesaja zeggen: *Hij had geen gedaante noch heerlijkheid; als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben*. Wat een armoede!

En deze Christus, zo zei ik zojuist, was de Schepper, de Onderhouder en de Bezitter van de ganse schepping. Maar wat heeft Christus nu gedaan? Hij heeft afstand genomen van die rijkdom. Hij werd arm. Hij werd een mens op aarde die niets bezat. Hij werd in doeken gewonden en Hij werd neergelegd in een kribbe. Nergens was plaats voor de Heere Jezus Christus. Hoor het Hem zeggen: *De vogelen des hemels hebben nesten, en de vossen holen; maar de Zoon des mensen heeft niet, waar Hij het hoofd zal neerleggen*. Zijn ouders waren arm. Hij moest hard werken in de werkplaats van Zijn vader om geld te verdienen. En er waren vrouwen die Hem moesten dienen met hun goederen. Hoe arm is Jezus geworden?

En wat dacht u van de lofzang en de aanbidding die Christus van eeuwigheid in het Vaderhuis hierboven had? Daar heeft Hij ook afstand van genomen. Er omringden Hem op aarde geen engelen meer die Hem aanbaden, die Hem dienden. Maar in plaats van lof en aanbidding kreeg Hij wat anders te horen op aarde: smaad en spot van mensen. Hij werd uitgescholden voor een vraat en een wijnzuiper. Hij werd gelijkgesteld aan Beëlzebub. Hij werd veroordeeld als een godslasteraar. En in plaats van het drievoudig *heilig, heilig, heilig*, riep Zijn eigen volk in de straten van Jeruzalem: *Kruis Hem, kruis Hem, weg met Deze!*

En wat maakte Zijn armoede het meest diep? Dat Hij afstand nam van de liefde en de gunst des Vaders. En dat kon niet anders. Het moest, het moest naar het heilige recht van God. Want wat maakte nu ten diepste, gemeente, de armoede van Christus uit? Dat Hij tot zonde werd gemaakt en dat de zonden en de schuld van Zijn ganse Kerk op Hem werden gelegd. Zijn armoede werd in het bijzonder bepaald door de zonden, door de diepte waarin Hij moest afdalen, daar waar Zijn Kerk zichzelf had gebracht. Daarom moest Hij de ganse tijd van Zijn leven lijden. Als geen ander heeft Hij hier altijd op aarde moeten ervaren dat de aarde lag onder de vloek vanwege de zonden. Als geen ander moest Hij inleven wat de toorn van God tegen de zonden is, met name aan het einde van Zijn leven. O, toen ervoer Hij de liefde van Zijn Vader niet meer. Toen was Hij Gods Voedsterling niet meer. Toen was Hij niet meer in de schoot van de Vader. En toen zag de Vader niet meer in gunst op Zijn Lieveling neer. Toen werd Hij geslagen, toen werd Hij verdrukt, toen werd Hij gegeseld, onschuldig veroordeeld tot de kruisdood. Zijn klederen werden van Hem afgerukt en naakt werd Hij genageld aan het kruis. Hoe arm, hoe naamloos arm werd de Zoon van God! Zo arm, dat er geen plaats meer kon zijn in de hemel voor Hem, maar ook niet meer op de aarde. Zo arm, dat zelfs in die drie-urige duisternis Hij het licht van de zon niet meer mocht aanschouwen. Zo arm, dat Hij eenzaam en alleen overbleef en de deuren van de hel voor Hem geopend gingen, en Hij het uit moest schreeuwen: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* Armer, gemeente, armer kon de Heere Jezus niet worden.

Nu gaan we een vraag stellen aan deze arme Heere Jezus op het Kerstfeest. Deze vraag – en misschien heeft de Heilige Geest deze vraag al in je hart gelegd: Waarom, waarom, o Heere Jezus Christus, werd U zo naamloos arm, daar U zo onuitsprekelijk rijk was? Wat is nu het antwoord op deze vraag? Hoor het Paulus zeggen, tot troost van een arme zondaar die buiten Jezus niet meer leven kan: Waarom deed U dit, Heere Jezus? *Om uwentwil*. En dat brengt ons bij onze tweede gedachte.

2. Een arme zondaar die rijk wordt

Ja, Paulus verkondigt in onze tekst een tweevoudige Kerstgenade. De eerste hebben we zojuist overdacht: Christus, Die rijk was, wilde arm worden. En nu die tweede genade: dat een arme zondaar daardoor rijk zou worden. O, dat Christus zo naamloos arm wilde worden, gemeente, had een doel, had een heerlijk doel. Dat deed Hij, zo predikte Paulus, *om uwentwil*. Wie bedoelde Paulus dan? Ja, hij bedoelde natuurlijk allereerst de kinderen van God in de gemeente van Korinthe. Nee, Paulus predikte dat niet aan alle mensen, maar hij predikte dat in het bijzonder hier in onze tekst aan de gelovigen die in de gemeente van Korinthe aanwezig waren, die hij in het begin van zijn brieven de geheiligden in Christus noemt. Waren dat dan van die bijzondere mensen voor wie de Heere Jezus arm wilde worden? Nou, verre van dat. Want als je de brieven aan de gemeente van Korinthe leest, dan kom je er wel achter wat dat voor mensen geweest zijn: grote zondaren die in grote zonden hebben geleefd, arme zondaren die nergens recht op hadden, zelfs niet op het kleinste kruimeltje genade.

En waarom hadden ze daar nu geen recht op, gemeente? Waarom hebt u er geen recht op? Waarom heb jij er geen recht op? Kerstfeest kan nooit zonder Genesis 1 en 2. Daar moeten we altijd beginnen. Daar wordt de onuitsprekelijke rijkdom geschilderd van de geschapen mens. Wat was Adam rijk! Wat was Eva rijk! Wat waren wij in onze voorouders onuitsprekelijk rijk! Zullen we daar eerst eens samen over mediteren, gemeente, hoe het toen was in Genesis 1 en 2. U was een kind van God, een kind van de Vader. En het was zo goed bij Hem. Het ontbrak ons aan niets. Het hele Paradijs was voor de mens. Overal mochten ze van genieten. Daar mochten ze leven tot eer van God. En dat wilde de mens ook, want de mens had de Heere hartelijk lief. Het was zo goed om dicht bij de Schepper van alle dingen te leven. De mens was het kroonjuweel van Vaders schepping. Hij mocht als onderkoning regeren over de schepping. God was onze Vader, gemeente. En Hij behandelde de mens als Zijn lieve kinderen. Wat genoot de mens in het Paradijs die onuitsprekelijke liefde van God! Dagelijks kwam de Heere, en de mens hoorde het aan het ruisen van de wind: daar komt onze Schepper, Die onze Vader is, van Wie wij kinderen zijn. En God had een vermaak in de mens, en de mens had een vermaak in God. Wat een rijkdom!

Maar die rijkdom is weg, verkwanseld, verzondigd, weggeworpen door ons luisteren naar de duivel. Wat zijn we toch naamloos arm geworden! Van een kind van God geworden tot een kind des toorns. Van een schepsel dat kon genieten van de rijke zegeningen van de Vader, een zondaar buiten het Paradijs met alle gevolgen van de zonde. In plaats van een liefdevolle Vader moest Hij een vertoornde Rechter worden, Die het doodsoordeel over ons heeft moeten uitspreken. O, wat zijn we arm geworden, naamloos arm! Want echt, gemeente, God kwijt is alles kwijt. In plaats van leven, de dood. In plaats van zaligheid, de rampzaligheid. In plaats van rijkdom, grote armoede. Geen profeten des Heeren meer, geen priesters, geen koningen meer, maar goddeloze vijanden, zondaren. Hoe arm bent u, ben jij en ik van nature! En het is jou zoveel keer gepredikt, en de Heere blijft het je aanzeggen, opdat het voor een onbekeerde zondaar tot bekering zou leiden en Gods volk nooit zou vergeten uit welke grote nood en dood ze verlost zijn.

O, dat je het eens ging geloven! En wanneer ga je dat nou geloven, gemeente, dat je zo arm bent? Als je wederom geboren wordt. O, je meende rijk te zijn en er niets aan gebrek te hebben. Maar als de Heere je laat zien wie je echt bent, ja, dan word je echt arm. Lange tijd heb je je staande gehouden met je uitwendige godsdienst. Maar toen Gods Geest je aan jezelf had ontdekt, toen werd je met recht ellendig en arm, blind, jammerlijk en naakt. Want je voelde het: ik ben God kwijt. En het is mijn eigen schuld. Ik ben een zondaar met een hemelhoge schuld. En met alles wat ik geprobeerd heb, ben ik niets anders dan een failliete zondaar. Ik dacht dat ik mijn schuld nog weg kon werken, maar het lukt niet. Ik hield meer schuld over dan ooit tevoren, en ik had niets om mee te betalen. Wat een armoede, wat een naamloos diepe armoede! O, waar hebben we alleen nog maar recht op, gemeente? Dat we naar het recht van God voor eeuwig verloren zouden gaan. We zijn echt – dat is geen zware taal, maar dat is Bijbelse taal – helwaardig. We zijn vloekwaardig. Wat een onzettende armoede is u, jou en mijn deel van nature!

Maar luister nou toch eens. In die totale armoede wilde Christus neerdalen, *om uwentwil*. Wat een onuitsprekelijke liefde! Hoor je dat, arme zondaar? Hoor je dat nu, failliete zondaar? Hoor je dat nou, u die belijden moet: ik kan de prijs der ziele, dat rantsoen, aan God in tijd noch eeuwigheid voldoen? Christus wilde arm worden, *om uwentwil*. En door de prediking van het Kerstevangelie komt Hij deze middag in ons midden. En Hij laat het u horen: Ziet, hier ben Ik. Ik ben nu gekomen. Ik ben nu afgedaald in uw armoede. Hier lig Ik in de kribbe, *om uwentwil*. Niet te vatten, tegenover uw zonde, uw ellende, uw afval, uw ongerechtigheid, uw onwaardigheid, uw doemwaardigheid, tegenover uw totale armoede staat die oneindige liefde van God in Christus. Hij wilde arm worden voor u, o grootste der zondaren. Arm geworden, *om uwentwil*. O wonder van genade, heerlijke Kerstgenade!

En mag ik u nu eens vragen: heeft de Heilige Geest daar nu al plaats voor gemaakt in uw hart? Ken je nu je geestelijke armoede en ben je daarom zo begerig gemaakt naar dat Kind in Bethlehems kribbe? Kun je niet meer tevreden zijn met alleen maar het horen van het Kerstevangelie en van die rijke Kerstgenade? Kun je niet meer verder leven met alleen maar wat beschouwing van dat wonder van Bethlehem? Versta je door genade dat het woordje *om uwentwil* moet worden *om mijnentwil*? Zodat je door genade mag weten: Hij is voor mij gekomen. Hij is ook aan mij gegeven. Hij is ook in mijn ziel geboren. O, dan is er in je ziel echt een adventsverwachting ontstaan. U hoorde van Hem Die arm wilde worden om u, arme zondaar, rijk te maken. En dat gaf een uitzien naar Hem. Dat gaf een verlangen naar Christus. Dat gaf werkzaamheden met het Woord dat Hij tot je sprak. Het gaf gebed en het deed je smeken.

Misschien ben je deze middag wel zo naar Gods huis gekomen: Heere Jezus, ik ben zo arm. Ik ben zo arm. Maar nu heb ik gehoord dat U arm wilde worden voor arme zondaren. Heere, hier ben ik. Ik heb niets om mijn schuld te betalen. Ik heb niets om mijn zonde te bedekken. Ik heb alleen maar zonde, Heere. Zonde, zonde, zonde, meer niet. Maar, lieve Jezus, U bent toch gekomen. U bent toch geboren voor zulke arme zondaren. O, dek mijn ziel, die tot U schreit, toch alstublieft met Uw algenoegzaamheid. Ja, zoudt U ook mij, arme zondaar, rijk willen maken? O, wees toch mijn Zaligmaker. Ontferm U over mij, arme zondaar. Is dat de taal van je hart? Vertolk ik hiermee uw hart?

O, hoor dan eens wat Gods Geest met Zijn genade in je hart wil werken. Dat geloof dat ziet op het Kindeke in Bethlehem, dat geloof dat doet zeggen: ook voor mij, ook voor mij, *om mijnentwil*, zodat je in het geloof, in verwondering, gaat uitroepen: O grote Christus, eeuwig Licht, wilde U arm worden voor mij? Bent U echt in mijn verlorenheid willen afdalen? Ik kan het niet vatten, o Heere Jezus Christus. Het is een wonder in mijn ogen. Ik kan het niet begrijpen. Doorgronden kan ik het niet. Maar ik mag het weten, omdat U het tegen mij gezegd hebt: *Om mijnentwil*, arm geworden,

om mij rijk te maken. Wat een genade, wat een Kerstgenade! Weet u wat er dan overblijft? *Door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen*.

En wat is dan tenslotte de rijkdom voor die arme zondaren? Nou, dat Christus die arme zondaren rijk gaat maken met Zijn geestelijke zegeningen. Dat Hij het waar maakt wat ik lees in Openbaring 2, vers 9: *Ik weet uw armoede (doch gij zijt rijk)*. Wat is die rijkdom dan? Dat je schuld betaald is. Dat je geestelijk leven mag ontvangen, dat de zonden worden vergeven. Dat het eeuwige leven wacht voor de ganse Kerk. Dat je God weer tot je deel mag hebben. Dat je mag leren kennen, om Christus' wil, ik heb een almachtig God en een trouwe Vader, Die ervoor zorgt dat zonder Zijn wil niet één haar van mijn hoofd zal vallen. Rijk, omdat je door het geloof, ja toch, met een rijke Christus verbonden bent. Rijk, omdat Zijn Geest in je hart woont. Rijk, omdat God gezegd heeft: *Alles is uwe*.

Mag je die rijkdom kennen? Begeer je die rijkdom te kennen? Mag het in je hart leven? Kinderen, jongeren, ouderen: *Weg wereld, weg schatten, gij kunt niet bevatten hoe rijk ik wel ben*. *Ik heb alles verloren, maar Jezus verkoren, Wiens eigen ik ben*. O jawel, dan ben je in jezelf al arm en nooddruftig en ellendig, maar rijk in een Ander, rijk in Christus, want u bent van Hem geworden. En Christus is van de Vader. En wie nu het eigendom van Christus is, is in Hem het eigendom van God. Rijker, rijker kan een arme zondaar niet worden: erfgenaam van God en mede-erfgenaam van Christus. Dat, dat is genade, genade alleen.

En dat mag Paulus tegen de gelovige Korintiërs zeggen: *Gij weet de genade van onze Heere Jezus Christus*. Ja, dat weten ze. Dat hebben ze verstaan, wat genade is: onverdiende genade, genade die God bewees, ja juist, aan zondaren, aan arme zondaren. En dat waren ze in Korinthe. Ze leefden daar in een goddeloze stad. Ze hebben daar in de zonde geleefd. Maar Christus werd arm, *om hunnentwil*, opdat het waar zou worden: *Gij zijt afgewassen, gij zijt geheiligd, ja, gij zijt rijk geworden om Christus' wil*.

Gemeente, wie bent u? Wie ben jij? Ben je nou een rijke zondaar die ten diepste nog naamloos arm is? Of ben je door ontdekkende genade een arme zondaar die onuitsprekelijk rijk geworden is? Hoe is je leven? Ben je als die rijke man die elke dag vrolijk en prachtig leefde, maar ten diepste naamloos arm was? Of ben je als een arme Lazarus die onuitsprekelijk rijk was? Gods kinderen weten het. Die gaan het kennen: de genade van onze Heere Jezus Christus, Die *om hunnentwil* arm geworden is, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden.

Ja, als je daar iets van mag ervaren in je ziel, dan heb je de weg gevonden naar de kribbe van Bethlehem. Dan heb je daar met de herders mogen neerknielen voor het Kindeke in de kribbe. Dan hebben uw ogen de zaligheid, dat is Christus, gezien: een arme Christus voor u, om u eeuwig rijk te maken. En dan kan het niet anders, of je stamelt bij de kribbe: Genade, genade, enkel genade, om niet.

Amen.